

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

MEDGYES ÉS RUSZ kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(14308/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2010. június 8.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt
körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Medgyes és Rusz kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *elnök*,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Sajó András,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos,

Guido Raimondi, *bírák*

és Sally Dollé, *a Szekció hivatalvezetője*,

2010. május 18-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (14308/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján két magyar állampolgár, Medgyes Gábor és Rusz János („a kérelmezők”) 2007. március 21-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőket Gabos S., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Höltzl Lipót Kormányképviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. 2010. február 8-án a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül elbírálásra (29. cikk 3. bekezdés).

A TÉNYEK**AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

4. A kérelmezők megnevezésük sorrendjében 1949-ben, illetve 1941-ben születtek és Budapesten élnek.

5. 1992. május 27-én büntetőeljárás indult a kérelmezők ellen. 1994. július 19-én a Fővárosi Főügyészség csalás és okirat hamisítás miatt vádat emelt ellenük.

6. 2002. január 9-én a Pesti Központi Kerületi Bíróság felmentette a kérelmezőket. 2002. november 12-én a Fővárosi Bíróság hatályon kívül helyezte a határozatot, és új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot. A megismételt eljárásban három tárgyalásra került sor. 2005. szeptember 7-én a Kerületi Bíróság ismét felmentette a kérelmezőket. 2006. szeptember 29-én a Fővárosi Bíróság helyben hagyta a határozatot.

A JOG

7. A kérelmezők azt panaszolták, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével. A Kormány nem vitatta az állítást.

8. A figyelembe veendő időszak csak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni panasz jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás azon időpontbeli állapotát is. A Bíróság megjegyzi, hogy azon időpontban az eljárás már több hónapja folyamatban volt. A szóban forgó időszak 2006. szeptember 29-én zárult le. Ilyen módon két bírósági szinten csaknem tizenhárom évig és tizenegy hónapig tartott. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

9. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld., többek között, *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999-II). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

10. Az Egyezmény 41. cikkére hivatkozva a kérelmezők fejenként 12000 euró nem vagyoni kártérítést követeltek. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmezők nem vagyoni kárt szenvedtek. Méltányossági alapon a Bíróság a teljes kért összeget megítéli számukra.

11. A kérelmezők fejenként további 1000 eurót követeltek a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban.

12. A Bíróság esetjoga szerint egy kérelmező csak annyiban jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy e

költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, és összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben, a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel, a Bíróság ilyen címen együttesen 500 euró megítélését tartja ésszerűnek a kérelmezők számára.

13. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmezők számára
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében fejenként 12000 (tizenkétezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében együttesen 500 (ötszáz) eurót, továbbá a kérelmezőket ezen összeg tekintetében esetlegesen terhelő adók összegétkell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
4. A kérelmezők igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2010. június 8-án a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sally Dollé
hivatalvezető

Françoise Tulkens
elnök